

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: K. P., narozený „X“,
bytem „X“,

proti

žalované: Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy,
sídlem Slezská 100/7, 120 56 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2019, č. j. SVS/2019/032946-G,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2019, č. j. SVS/2019/032946-G, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Ústecký kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 2. 2019, č. j. SVS/2019/020673-U, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), za což mu byla dle § 15 odst. 2 téhož zákona uložena pokuta ve výši 45 000 Kč a dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Výše uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 2. 3. 2018 v 9:30 až 10:00 hodin na adrese 9. května 2037, 413 01 Roudnice nad Labem, úmyslně vykázal úřední veterinární lékaře z prostor a neumožnil jim provést kontrolu prostor, ačkoliv byl o následcích takového jednání řádně poučen. Žalobce tedy jako kontrolovaná osoba nesplnil povinnost součinnosti uvedenou v § 10 odst. 2 kontrolního řádu.

Žaloba

3. Žalobce konstatoval, že dle § 7 kontrolního řádu se kontrolnímu orgánu umožní vstup do obydlí pouze v případě, že toto slouží k podnikání nebo k provozování jiné hospodářské činnosti. Žalobce uvedl, že své obydlí k podnikání ani k provozování jiné hospodářské činnosti neužíval a neužívá, přičemž jej užíval a užívá výhradně k bydlení. Podotkl, že kontrolující orgány tudíž neměly zákonné oprávnění ke vstupu do obydlí žalobce. Pokračoval, že jeho dům, ačkoliv nebyl v danou chvíli uzamčen, rozhodně nebyl volně přístupný, neboť má uzamykatelné vstupní dveře a uzamykatelná vstupní vrata do dvora. Zdůraznil, že kontrolní orgán do jeho domu vstoupil přes jeho výslovný odpor, čímž kontrolující orgán porušil jeho ústavní právo na nedotknutelnost obydlí. Rovněž označil za irrelevantní poukaz kontrolního orgánu na jeho pracovní oděv a pach či vůni v jeho obydlí. Žalobce odmítl aplikaci zákonné výjimky vstupu do obydlí pro případ odstranění pochybností o tom, zda je obydlí užívané k podnikání nebo k provozování jiné hospodářské činnosti s tím, že aplikace této zákonné výjimky je podmíněna zásadou přiměřenosti (proporcionality) zásahu do ústavního práva, tedy tím, že účelu kontroly nelze dosáhnout jinak. Na tuto zásadu správní orgány rezignovaly. Dodal, že k ověření skutečnosti, zda žalobce neužívá své obydlí k podnikání nebo k provozování jiné hospodářské činnosti, si mohly kontrolní orgány vyžádat vyjádření příslušných orgánů, zejména správce daně, okresní správy sociálního zabezpečení, Policie České republiky, městské policie a živnostenského úřadu, případně bylo možné provést místní šetření bez přímého vstupu do obydlí žalobce, neboť již zvenku je patrné, že dům podnikatelským aktivitám sloužit nemůže.
4. Žalobce označil jednání kontrolních orgánů za šikanózní, neboť byl obdobně kontrolován již v minulosti, přičemž mu byla rovněž uložena pokuta za obdobný přestupek. Podotkl, že proti předešlému rozhodnutí žalovaného podal také správní žalobu.
5. Pokud by soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, žalobce navrhl, aby soud od uložené pokuty zcela upustil, nebo aby byla výše uložené pokuty snížena na částku 3 000 Kč z následujících důvodů. Žalobce je invalidní, přičemž jeho jediným příjmem je starobní důchod ve výši 14 479 Kč měsíčně. Před přiznáním starobního důchodu žalobce nevykonával žádnou výdělečnou činnost, přičemž jeho jediným příjmem byl invalidní důchod ve výši 7 836 Kč. Podotkl, že jeho zdravotní stav není příznivý a stále se zhoršuje. Žalobce je diabetikem, trpí chronickou žilní nedostatečností, ischemickou chorobou srdeční a vysokým krevním tlakem. Ze starobního důchodu hradí výdaje na léky a na bydlení v domě, který vlastní, přičemž rovněž vlastní stavení po matce ve Ctiněvsi. Uložená výše pokuty je pro žalobce likvidační a musel by se kvůli její úhradě zadlužit. Žalobce nemá manželku ani děti.

Vyjádření žalované k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a uvedla, že žalobní námitky se shodují s námitkami uplatňovanými žalobcem během správního řízení, a proto v tomto směru odkázala na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Dále žalovaná zdůraznila, že § 7 kontrolního řádu je významný u kontrol, u nichž je předmětem ověření, zda není obydlí užíváno k podnikání či provozování jiné hospodářské činnosti, ačkoli jeho uživatel tvrdí, že nikoli. Nesouhlasila s tím, že splnění účelu kontroly bylo možno dosáhnout jinak, např. ověřením u jiných orgánů. Jediným prokazatelným způsobem, jak bylo možné takové podezření vyvrátit nebo potvrdit, bylo právě šetření na místě. Dále se žalovaná zabývala námitkou, že žalobce může ve svém obydlí dělat vše, co není zákonem zakázáno. K tomu žalovaná toliko konstatovala, že žalobce nebyl pokutován za nedovolenou výrobu.
7. Žalovaná odmítla, že se z její strany jednalo o šikanózní jednání, přičemž žalovaná je povinna přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední a tyto prověřovat. V posuzovaném případě obdržel správní orgán prvního stupně podnět od Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem, územní pracoviště Litoměřice, stran výroby masných výrobků. Podotkla, že žalobce byl v minulosti za obdobný přestupek již pokutován, což bylo v nyní posuzované věci hodnoceno jako přitěžující okolnost.
8. K tvrzení žalobce o likvidační výši uložené pokuty žalovaná sdělila, že žalobce takové skutečnosti ve správním řízení netvrdil, natož aby je doložil. Podotkla, že skutečnost, že žalobce je starobním důchodcem, ještě sama o sobě neznamená, že by nebyl schopen uloženou pokutu uhradit. V této souvislosti žalovaná připomněla, že žalobce vlastní několik nemovitostí, a tudíž disponuje majetkem v hodnotě několikanásobně převyšující výši pokuty. Zdůraznila s odkazem na § 156 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, že předmětné ustanovení umožňuje povolit posečkání úhrady pokuty, případně rozložit její úhradu na splátky.

Replika žalobce

9. V replice žalobce zopakoval žalobní námitku ohledně zásady přiměřenosti zásahu do ústavně zaručeného práva na nedotknutelnost obydlí. V této souvislosti žalobce konstatoval, že předmětné ustanovení § 7 kontrolního řádu je protiústavní, jelikož umožňuje správním orgánům prolamovat ústavně zaručené právo na nedotknutelnost obydlí bez předchozího rozhodnutí soudu a provádět šikanózní kontroly, a to na základě jakéhokoliv anonymního oznámení, např. nespokojených sousedů. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že i orgány Policie České republiky mohou v případě důvodného podezření ze spáchání trestného činu do obydlí vstoupit teprve na základě soudního příkazu, který je vydán na návrh státního zástupce. Stejně tak soudní exekutor nemůže vstupovat do obydlí bez pověření soudu. Žalobce uzavřel, že pokud policejní orgán potřebuje ke vstupu do obydlí příkaz soudu a soudní exekutor pověření soudu, je problematické z hlediska ústavnosti, pokud správní orgán může vstoupit do obydlí neomezen obdobnými instituty. V návaznosti na výše uvedenou argumentaci žalobce navrhl soudu, aby zvážil ústavnost § 7 kontrolního řádu s ohledem na čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky. Žalobce doplnil, že pokud by se soud neztotožnil s jeho námitkami, měly by tyto úvahy být brány na zřetel alespoň při určování výše sankce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaná nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných námitek důvodná.
13. Dle čl. 12 odst. 3 Listiny základních práv a svobod jiné zásahy do nedotknutelnosti obydlí mohou být zákonem dovoleny, jen je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu života nebo zdraví osob, pro ochranu práv a svobod druhých anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejné bezpečnosti a pořádku. Pokud je obydlí užíváno také pro podnikání nebo provozování jiné hospodářské činnosti, mohou být takové zásahy zákonem dovoleny, též je-li to nezbytné pro plnění úkolů veřejné správy.
14. Dle čl. 31 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu zdraví. Občané mají na základě veřejného pojištění právo na bezplatnou zdravotní péči a na zdravotní pomůcky za podmínek, které stanoví zákon.
15. Dle § 7 kontrolního řádu kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly oprávněn vstupovat do staveb, dopravních prostředků, na pozemky a do dalších prostor s výjimkou obydlí, jež vlastní nebo užívá kontrolovaná osoba anebo jinak přímo souvisí s výkonem a předmětem kontroly, je-li to nezbytné k výkonu kontroly. Do obydlí je kontrolující oprávněn vstoupit jen tehdy, je-li obydlí užíváno k podnikání nebo provozování jiné hospodářské činnosti nebo v případě, kdy se mají prostřednictvím kontroly odstranit pochybnosti o tom, zda je obydlí užíváno k těmto účelům a nelze-li dosáhnout splnění účelu kontroly jinak. Vlastníci nebo uživatelé těchto prostor jsou povinni kontrolujícímu vstup umožnit.
16. Dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.
18. Soud se nejprve zabýval stěžejní námitkou žaloby, že při aplikaci § 7 kontrolního řádu nebyla respektována zásada proporcionality, když bylo zasahováno do ústavně zaručeného práva žalobce na nedotknutelnost obydlí, aniž by si žalovaný zjistil potřebné skutečnosti od jiných orgánů veřejné správy bez nutnosti zásahu do práva na nedotknutelnost obydlí žalobce. Žalobce přitom namítal i protiústavnost dotčeného § 7 kontrolního řádu.
19. Soud k uvedené námitce konstatuje, že neshledal pochybnosti žalobce o protiústavnosti § 7 kontrolního řádu důvodnými. V čl. 12 odst. 3 Listiny základních práv a svobod jsou vymezeny podmínky, při jejichž splnění je zásah do nedotknutelnosti obydlí možný. Takové omezení ústavně zaručeného práva na nedotknutelnost obydlí je možné, jen je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu života nebo zdraví osob, pro ochranu práv a svobod druhých anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejné bezpečnosti a pořádku. V posuzovaném případě je omezení ústavního práva na nedotknutelnost obydlí v § 7 kontrolního řádu koncipováno právě za účelem ochrany života a zdraví osob ve smyslu čl. 31 Listiny základních práv a svobod, jelikož provedením kontroly za účelem odstranění pochybností o provádění hospodářské činnosti, v daném případě uvádění na trh masných výrobků, stát vykonává svou ochrannou funkci a chrání životy a zdraví osob před konzumací zdraví škodlivých potravin. Prodej masných výrobků, který nepodléhá kontrole veterinárních či hygienických norem, je potenciálně vysoce ohrožující zdraví a životy případných konzumentů takovýchto masných výrobků. Soud tedy nemá pochybnosti o ústavní konformnosti § 7 kontrolního řádu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 2/17, týkající se oprávnění vstupu do obydlí správními orgány).
20. Soud dále dospěl k závěru, že odstranit pochybnosti o tom, zda je obydlí užíváno k podnikání či provozování jiné hospodářské činnosti, z podstaty illegality takového případného provozu nelze šetrnějším způsobem, než je kontrola samotného obydlí, neboť nelegální podnikání či provozování hospodářské činnosti tkví právě v tom, že je před orgány veřejné moci utajováno, a tudíž o něm nelze čerpat informace z jiných zdrojů přístupných orgánům veřejné správy, neboť tyto jej nepodchycují. V této souvislosti soud uvádí, že se neztotožnil s námitkou, že žalovaný si měl namísto kontroly vyžádat informace od příslušných orgánů.
21. Soud dále konstatuje, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně provedl předmětnou kontrolu v domě žalobce na základě podnětu obdržení od Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje. Správní orgán prvního stupně neměl k dispozici šetrnější prostředek, jak by mohl uvedená podezření prošetřit. Správní orgán prvního stupně postupoval správně, jestliže přistoupil ke kontrolní prohlídce domu žalobce podle § 7 kontrolního řádu. Z protokolu o kontrole ze dne 6. 3. 2018, č. j. SVS/2018/028602-U, vyplynulo, že veterinární lékaři zahájili kontrolu po vstupu do volně přístupné komunikační chodby objektu předložením služebního průkazu. Načež byli z objektu žalobcem vykázáni s tím, že dům a související nemovitosti se prodávají a za měsíc bude objekt opuštěn. Z protokolu o kontrole rovněž vyplývá, že žalobce měl v době kontroly na sobě pracovní oděv a z pachu uvnitř objektu bylo zjevné, že se v něm manipuluje s masnými výrobky. Soud konstatuje, že veterinární lékaři nepřekonalí při vstupu do objektu žalobce žádnou překážku, když vstoupili do objektu nezamčenými

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dveřmi. Tuto skutečnost žalobce v žalobě, ani během správního řízení nikterak nezpochybnil. Zároveň soud podotýká, že v daném případě není podstatná skutková otázka, jaký oděv měl žalobce v době kontroly na sobě či jakým pachem byly cítit prostory kontrolovaného objektu, neboť žalobce byl povinen jako kontrolovaná osoba veterinárním lékařům poskytnout součinnost ve smyslu § 10 odst. 2 kontrolního řádu, což neučinil.

22. V této souvislosti soud poukazuje na další žalobní námitku, že ze strany správních orgánů šlo již o další obdobnou kontrolu v nemovitosti žalobce, kterou žalobce vnímal jako šikanózní jednání správního orgánu. Ve věci předchozí obdobné kontroly nemovitosti žalobce žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 22. 1. 2018, č. j. SVS/2018/000680-G, jímž žalobci uložila pokutu ve výši 30 000 Kč rovněž za neumožnění kontroly a neposkytnutí součinnosti veterinárním lékařům, kteří rovněž prověřovali podnět na nezákonnou výrobu masných výrobků. Uvedené předcházející rozhodnutí žalované napadl žalobce také správní žalobou, o níž zdejší soud rozhodl zamítavě rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, č. j. 15 A 68/2021-70, přičemž kasační stížnost proti uvedenému rozsudku podána nebyla. V předcházejícím případě žalobce během správního řízení a řízení před soudem připouštěl, že nějaké množství masných výrobků se v jeho objektu nacházelo (ač rozporoval přesné množství). Uvedené skutečnosti v souhrnu oprávněně zesilují podezření, pro které byla kontrola objektu žalobce veterinárními lékaři opětovně prováděna (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 15 A 68/2021-70, odst. 31). Soud se tedy neztotožnil ani s námitkou šikanózní povahy opakované kontroly správních orgánů, když naopak shledal nyní přezkoumávanou kontrolu dostatečně odůvodněnou a podloženou obsahem správního spisu a dřívějším jednáním žalobce.
23. Soud tedy shrnuje, že žalobce spáchal přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 10 odst. 2 a § 7 kontrolního řádu spočívající v tom, že jako kontrolovaná osoba neposkytl potřebnou součinnost a neumožnil kontrolujícímu kontrolou na místě výkon jeho oprávnění spočívající v odstranění pochybností o tom, zda nebylo obydlí žalobce užíváno k podnikání nebo k provozování jiné hospodářské činnosti, přičemž uvedené pochybnosti nebylo možné ověřit šetrnějším způsobem k právům žalobce. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že veterináře správního orgánu prvního stupně po jejich vstupu do domu žalobce a po jejich prokázání se služebními průkazy vykázal ze svého domu, čímž jim znemožnil provést kontrolu k odstranění důvodných pochybností o podnikatelské či jiné hospodářské činnosti žalobce.
24. Dle § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
25. Soud dále posuzoval návrh žalobce na upuštění od uložené pokuty nebo její snížení na 3 000 Kč s ohledem na špatnou zdravotní situaci žalobce, přičemž jediným příjmem žalobce je starobní důchod. Soud k tomuto konstatuje, že je oprávněn moderační právo aplikovat toliko v případech, kdy je pokuta uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Tak tomu však v nyní posuzované věci nebylo. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 45 000 Kč (horní hranice pokuty činí 500 000 Kč dle § 15 odst. 2 kontrolního řádu), přičemž jím tvrzený příjem ze starobního důchodu činí 14 479 Kč měsíčně, zároveň je žalobce vlastníkem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nemovitosti na adrese „X“, a další nemovitosti, kterou zdědil po matce v obci Ctiněves. Žalobce se úmyslně dopustil přestupku, když odmítl veterinárním lékařům vstup do kontrolovaného objektu a opakovaně odmítl poskytnout jim součinnost, čímž nenapomohl odstranit podezření o možném nelegálním podnikání či provozování jiné hospodářské činnosti, naopak toto podezření zesílil. Uložená výše pokuty bude pro žalobce znamenat sice znatelný postih v jeho majetkové sféře, rozhodně se však nejedná o postih likvidační, přičemž odpovídá významu zákonem chráněnému zájmu. Pokud by postih pro žalobce při spáchání uvedeného přestupku nebyl znatelný, postrádal by smysl. Soud současně zdůrazňuje, že uložený postih musí mít sílu odradit od obdobné nezákonné činnosti i ostatní nositele stejných zákonných povinností. Soud uzavírá, že výši uložené pokuty neshledal zjevně nepřiměřenou, a proto neaplikoval moderační právo podle § 78 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, a ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23).

26. Soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. ve věci neprovedl následující listinné důkazy – pracovní rekomandace ze dne 3. 1. 2006, rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 6. 2006 o přiznání částečného invalidního důchodu, lékařská zpráva ze dne 1. 4. 2019, složenska SIPO z března 2019 a výplatní doklad o starobním důchodu ze dne 18. 3. 2019. Provádění uvedených důkazů shledal soud neúčelným, jelikož samotná tvrzení žalobce nebyla způsobilá k tomu, aby soud žalobě vyhověl, a to ani v rozsahu snížení uložené pokuty.
27. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. prosince 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)